

Samling af Afgørelser

Sag C-447/13 P

**Riccardo Nencini
mod
Europa-Parlamentet**

»Appel — medlem af Europa-Parlamentet — godtgørelse, som har til formål dække udgifterne i forbindelse med udøvelsen af det parlamentariske hverv — tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb — inddrivelse — forældelse — rimelig frist«

Sammendrag – Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. november 2014

1. *Appel — genstand — appel, som udelukkende vedrører afgørelsen om sagsomkostningerne og disses størrelse — afvisning*

(Statutten for Domstolen, art. 58, stk. 2)

2. *Appel — anbringender — anbringender og argumenter, som blot gentager det for Retten påberåbte — ingen angivelse af den påberåbte retlige fejl — afvisning — anfægtelse af Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten — formaliteten*

(Art. 256 TEUF; statutten for Domstolen, art. 58, stk. 1; Domstolens procesreglement, art. 169)

3. *Den Europæiske Unions budget — finansforordning — inddrivelse af fordringer over for tredjemand — forældelsesfrist — formål — vedtagelse af gennemførelsesbestemmelser til denne frist i overensstemmelse med dette formål*

(Rådets forordning nr. 1605/2002, art. 73a og 183)

4. *Den Europæiske Unions budget — finansforordning — inddrivelse af fordringer over for tredjemand — anmodning om tilbagebetaling i form af en debetnota — frist for meddelelse — overskridelse af forældelsesfristen for fordringer — afkræftelig formodning for, at fristen for meddelelsen er urimelig — konsekvenser af manglende afkræftelse — annullation af anmodningen om tilbagebetaling — ingen påberåbelse af et indgreb i debtors ret til forsvar — ingen betydning*

(Rådets forordning nr. 1605/2002, art. 73a; Kommissionens forordning nr. 2342/2002, art. 85b)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 23 og 25)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 32 og 33)

3. Med vedtagelsen af en almindelig regel, hvorefter, således som det fremgår af artikel 73a i forordning nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, Unionens fordringer over for tredjemand forældes efter udløbet af en frist på fem år, har EU-lovgiver villet give Unionens eventuelle debitorer en garanti for, at de efter udløbet af denne frist i princippet, i overensstemmelse med kravene om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning, ikke vil kunne være genstand for foranstaltninger til inddrivelse af sådanne fordringer, med hensyn til hvilke de herefter er fritaget for at godtgøre, at de ikke er debitorer. I denne forbindelse tilsigter nævnte artikel 73a bl.a. tidsmæssigt at begrænse muligheden for at inddrive Unionens fordringer over for tredjemand for at opfylde princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning.

I øvrigt gælder, at eftersom artikel 73a i forordning nr. 1605/2002 henviser fastsættelsen af den dato, der skal lægges til grund ved beregningen af forældelsesfristen, til de gennemførelsesbestemmelser, som det i henhold til denne forordnings artikel 183 tilkommer Europa-Kommissionen at fastsætte, kan nævnte artikel 73a ikke i sig selv, uden gennemførelsesbestemmelserne hertil, med føje påberåbes med henblik på at godtgøre, at en fordring fra Unionen er forældet. I denne forbindelse vil nævnte gennemførelsesbestemmelser kun kunne vedtages i overensstemmelse med de formål, der ligger til grund for den regel, der således opstilles i artikel 73a.

(jf. præmis 43-45 og 52)

4. Selv om det er korrekt, at hverken forordning nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller forordning nr. 2342/2002 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1605/2002 præciserer den frist, inden for hvilken en debetnota skal fremsendes at regne fra datoen for den begivenhed, der udløser den pågældende fordring, kræver retssikkerhedsprincippet, når de gældende love intet indeholder herom, at den pågældende institution foretager denne meddelelse inden for en rimelig frist.

I denne forbindelse gælder, henset til forældelsesfristen for fordringer i artikel 73a i forordning nr. 1605/2002, at fristen for fremsendelse af en debetnota må formodes at være urimelig, når denne fremsendelse sker efter en frist på fem år at regne fra det tidspunkt, hvor institutionen normalt har været i stand til at gøre sin fordring gældende. En sådan formodning kan kun afkræftes, hvis den pågældende institution godtgør, at den forsinkede handling, uanset den af institutionen udviste omhu, skyldes debtors adfærd, navnlig hans forhalende adfærd eller onde tro. I mangel af en sådan godtgørelse må det konstateres, at institutionen har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til princippet om en rimelig frist.

I øvrigt kan Unionens retsinstanser ikke, efter at denne tilsidesættelse er konstateret, uden at begå en retlig fejl undlade at fastslå, at beslutning om inddrivelse af den omhandlede fordring skal annulleres, med den begrundelse, at appellantens ikke havde gjort gældende, at hans ret til forsvar var tilsidesat.

(jf. præmis 47-49 og 55)